

Biskoppens NYHEDSBREV

JANUAR 2018

Henrik Wigh-Poulsen
biskop over Aarhus Stift

Kære menighed, menighedsråd og præster!

Om sorgen og den sørgende

Godt nytår først og fremmest! Håber, I er kommet nogenlunde godt fra start. Jeg er, om end det begyndte lidt på den hårde måde med et fire dage langt bispemøde fra og med den 2. januar. Jeg er ikke særlig god til møder. Det indrømmer jeg. Slet ikke når de varer i fire dage. Det kan være svært at koncentrere sig lige meget om alle punkterne på dagsordenen. Tankerne har det med at gå på langfart, og pludselig sidder de andre og taler om noget, man ikke rigtigt ved, hvad er. Så er det godt, at der er et referat, man kan løbe igennem, når man er hjemme igen.

Og det var netop ved gennemlæsningen af referatet, at jeg faldt over et punkt, jeg gerne vil dele med jer. Det handler om sorg og sorgbearbejdelse. Sorg er jo noget, der rammer de fleste mennesker på et eller andet tidspunkt i livet. Nogle har erfaret en dyb sorg, de aldrig rigtig kommer over. Andre kender nogen, der har det sådan. Det er som om, at der for tiden er kommet meget fokus på sorg og sorgbearbejdelse. Hvordan sorg skal bearbejdes, og hvordan vi bedst kan være der for den sørgende. Faktisk bliver sorg snart en diagnose, lægen kan stille, hvis det i særlige tilfælde kan blive nødvendigt.

Men alt det med sorgen og den sørgende er jo mildest talt ikke noget, der er nyt for os i kirkelige sammenhænge. Sjælesorgssamtaler, begravelser, besøg hos de efterladte, det er noget enhver præst og enhver kirke har endog rigtig meget med at gøre. Det er en kirkelig kerneydelse, fordi vi i allerhøjeste grad har noget at sige ind i den sammenhæng, både til håb og trøst. Ja, hele vores kirke bygger på, at sorg og død ikke er det sidste og eneste, der er at sige om vores menneskeliv. Salmerne vi synger, teksterne vi læser, vores kirkegård, billederne i kirken, alt det peger jo hen på en trøst ind i sorgen.

Alligevel er det som om, at kirken og det kirken bygger på er underligt fraværende i meget af det fokus, der for øjeblikket er på sorgen og den sørgende. Ikke mindst i medierne og de debatter og tiltag der foregår rundt omkring. Ja, der lyder ligefrem kritik fra forskelligt hold af, at det for mennesker i sorg kan være svært at finde og få øje på, hvad folkekirken tilbyder og kan. Det er måske en kritik, der kan være lidt svær at tage alvorlig for os, der er fortrolige med folkekirken og dens ydelser. Ikke desto mindre er det noget, der høres i flere sammenhænge, hvilket nok har at gøre med, at ganske mange mennesker netop ikke er fortrolige med det, vi står for.

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
FEBRUAR 2018**

Det tror jeg, at vi nogle gange er nødt til at gøre klart for os selv: altså at dét vi tager for givet, tager rigtig mange andre mennesker ikke *nødvendigvis* for givet. Vi skal være bevidste om, at det kan forholde sig sådan, og så skal vi overveje, hvordan vi så bedst får fortalt, at vi er der for den sørgende og på hvilke måder, og hvordan man får taget kontakt med os, hvis man trænger til en samtale, et besøg eller måske en samtalegruppe med andre i samme situation.

Først og fremmest handler det om kommunikation om at blive bedre til at få sagt det for os selvfølgelig, *sådan* at det bliver hørt og set af flest muligt. Men det handler sandelig også om, at vi i vores bestræbelser på at være der som folkekirke med en masse forskellige relevante aktiviteter, også husker på de grundlæggende opgaver som f.eks. – for præsternes vedkommende – begravelsessamtaler, husbesøg og sjælesorg. Det er godt og nødvendigt at være til stede på mange måder og nå mange forskellige aldersgrupper med alle mulige aktiviteter. Men det skal helst ikke gå ud over vores kerneopgaver, som jo også er at give sig tid til at sidde der med den sørgende efterladte og lytte og tale trøst.

Og ja, jeg ved godt, at vi bliver kaldt på i så mange sammenhænge, og jeg ved godt, at det i nogle sogne med mange begravelser kan blive svært at finde tiden til det. Men under alle omstændigheder tror jeg, det er nødvendigt, at vi – menighedsråd og præster – på vores sted får en fælles snak om, hvordan vi bedst prioriterer tiden. Om vi i nogle tilfælde måske kunne holde lidt færre og lidt kortere møder og bruge tiden på en lidt anden måde og prioritere lidt anderledes, sådan at vi får mere overskud til det, vi skal, og som vi er rigtig, rigtig gode til. Husbesøg og samtaler ikke mindst.

Det var måske emnet for et nytårsforsæt. En opfordring er det i hvert fald fra biskoppen. Ham, der selv har det svært med alt for lange og alt for mange møder.

Hans Viggo Pedersen

**NÆSTE
NYHEDSBREV
KOMMER
FEBRUAR 2018**